

כשאמר "הרי זה חטאת".

נמלקה [המליקה בעוף היא במקום שחיטה בבהמה], **הוכשרה**, הוכנה (222) **ליפסל** **בנגיעת טבול יום**, והוא טמא שטבל אלא שלא העריב שמשו, **ובנגיעת מחוסר כפורים**, והוא טמא, שגמר טהרתו היא בהבאת קרבנות טהרה, כגון: הזב והזבה והמצורע

ויולדת, שעדיין לא הביאו קרבנותיהם, ואם נגעו בחטאת העוף אחר המליקה, נפסלה. (223)

וכן נפסלת **בלינה**, אם לן הדם עד ששקעה החמה, נפסלה. וכן אם — לאחר הזאת הדם ביום הקרבתה (224) — לן בשרה יום ולילה מעת המליקה, נפסלה (225).

הבית שנינו [יט ב] אין מועל אחר מועל, כלומר, שעל ידי מעילה יוצאין לחולין, ולא שמענו בקדושת הגוף יציאה לחולין על ידי מכירה, שממילא אין בו מעילה והמועל אינו חייב אשם מעילות. ועיין **בשער המלך** [פרק ו מהלכות מעילה הלכה ב].

והוא דין מבואר **ברמב"ם** [פרק ד מהלכות מעילה הלכה ח]: המוכר עולתו ושלמיו לא עשה כלום... ואין כאן מעילה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים. ועיין בהערות שיטה מקובצת שם, המביא בשם המאירי אסמכתא לדברי המיוחס לרש"י.

222. **תוס' יום טוב** בשם הרמב"ם בפירושו המשנה. ורש"י כתב [זבחים לה ב]: הוכשרו ליפסל, נתקנו לקבוע פסולין הללו. ובמסכת שבועות [יא א] כתב: הוכשרו, נגמרה קדושתה.

223. טבול יום ומחוסר כפורים אינם פוסלים אלא קודש, ויבואר בגמרא. ועיין בשפת אמת.

224. **התוס'** מתקשים במה שאמרה המשנה שלינת בשר הוא יום ולילה משעת המליקה, הלא ההזאה נעשית בו ביום, דאם לא כן נפסלה בלינת הדם. ואם כן מה נפקא מינה בכך שהמליקה מכשירה בפסול לינה? ומתרצים "לפי שמיד שנמלקה מתחילה לינה של יום ולילה, ומשעת מליקה מונין".

והקשה הקרן אורה: סוף סוף, מה הנפקא מינה אם מונין משעת הזאת או משעת מליקה, הלא שתיהן נעשו ביום אחד, ומותר לאכלו עד גמר היום והלילה שלאחריו?

הרש"ש מתרץ, כגון שזרק את הדם בצמצום עם השקיעה. ועתה, אם היו מונים יום ולילה משעת הזאה, היה לו לתת יום המחרת תחת יום המליקה, ותהא נאכלת לילה ויום!

השפת אמת מתרץ, על פי דעת תוס' במסכת זבחים [נו א] שאין לינה מועלת בראשו של מזבח, כלומר, שאם העלה הדם למזבח ולא הזה, לא נפסל הדם בלינה, ומזה למחרתו. ועתה אם היו מונין יום ולילה משעת הזריקה, מונה יום ולילה ממחרתו, ובאה המשנה ללמדנו שמונה מהמליקה, ולא ממחרתו.

אך, כתב, שלא מסתבר שיהיה נשאר הדם כל הלילה בתוך העוף, שיהיה ראוי להזות למחר.

225. כתב התוס' **יום טוב**, הא דלא אמרה המשנה שנפסלה ב"יוצא", כי משנתנו היא אליבא דרבי עקיבא, כמבואר בגמרא, הסובר לעיל [ז ב] זריקה מועלת ליוצא. לפיכך, לא ברור שיפסל ביוצא.

[ולדעת המיוחס לרש"י, לעיל הערה 219 שלרבי עקיבא לא מועילה הזריקה להתיר פסול יוצא באכילה, לא מתורצת קושיית התוס' יום טוב, שמכל מקום, לפני המליקה אין עליה איסור אכילת יוצא, ולאחריה הוכשרה לאיסור אכילת יוצא. ולמה לא אמרה המשנה "וליוצא"].